

KŘEŠŤANSKÝ HUMOR

Pan farář se ptá dětí na náboženství:

„Děti, co si tak myslíte, kde žije Bůh?“

Přihlásí se Pepa:

„Sím, asi u nás v koupelně.“

„Cože?!“

„No asi u nás v koupelně, protože táta každý ráno buší do dveří a řve: Panebože, ty jsi tam ještě!?!“

„Tak jaká byla zkouška?“

„Velice nábožná.“

„Jak jako nábožná?!“

„No... profesor v černém, já v černém, profesor položil otázku, já jsem se pokřičoval, já jsem odpověděl, profesor se pokřičoval...“

Pepíček se soustavně špatně učil, samé čtyřky, ba i pětky. Otec mu vyhrožoval:

„Pepíčku, když se budeš špatně učit, dám tě do křesťanské školy. Tam už si s tebou poradí.“

Protože se Pepíček nepolepšil, otec ho po půlroce přehlásil do křesťanské školy. A tu zázrak, Pepíček začal najednou nosit dvojky i jedničky. Nakonec se ho otec zeptal, čím to je.

„Víš, tati,“ odvětil Pepíček, „když jsem poprvé přišel do křesťanské školy, na dvoře jsem uviděl jednoho ukřižovaného. Na školní chodbě visel druhý ukřižovaný. Vejdu do třídy, a na zdi další ukřižovaný. V té křesťanské škole to není žádná sranda, tam se s nikým dlouho nebaví.“

U zповědi:

„Otče, myslím, že jsem posedlý ďáblem. Pořád slyším hlasy, které mi říkají, co mám dělat.“

„Uklidni se, synu, jsi pouze ženatý.“

AKTUÁLNÍ INFORMACE

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ V NOVÉM ŠKOLNÍM ROCE

Milí rodiče, milé děti,

pokud máte zájem o výuku náboženství ve školním roce 2019/2020, zveme Vás na první informační schůzku, kde se domluvíme na termínech vyučování.

Sejdeme se ve středu 4. září 2019 v 16.00 hodin na učebně fary v Semilech.

Za katechety **Marie Zahradková** (tel. 737 416 051).

DIECÉZNÍ POUŤ RODIN

Diecézní centrum pro rodinu Vás srdečně zve na **diecézní pouť rodin do Jablonného v Podještědí. Mši svatou v 11.00 hodin v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy** celebrouje **P. Radek Vašínek**.

Pro poutníky je připravena po mši svaté prohlídka baziliky, katakomb a hrobu svatých Zdislavy. Také můžete navštívit Zdislavinu studánku a nedaleký hrad Lemberk. Na programu jsou hry a soutěže pro celou rodinu. S sebou si můžete přivést buřty, které bude možno v zahradě kláštera opéct.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 29. srpna 2019. Uzávěrka následujícího čísla: 12. září 2019. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky (ve formátu doc, docx, odt) zasílejte na adresu hřivna@post.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 18 1. září 2019

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 2. 9. – 15. 9. 2019

2. 9. Po	KA	08.00	za ++ rodiče Annu a Jána
3. 9. Út			<i>Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve</i>
	KA	18.00	za Adama a Marii a syna Jozefa Kališíkovy
4. 9. St	KA	08.00	za + sestru, švagra a švagrovou a rodinu Masničákovu
5. 9. Čt	KA	08.00	za ++ rodiče Annu a Petra, sestru Rozálii, Tadeáše a dceru Annu
6. 9. Pá	KO	18.00	na úmysl
			od 16.30 v KO svátost smíření
7. 9. So	DD	13.30	za farníky
	KA	18.00	na úmysl

8. 9. Ne 23. neděle v mezidobí

KO 08.30 za zdraví a Boží požehnání pro Martu a za + Františka Matouše, oboje rodiče a sourozence

9. 9. Po	KA	08.00	za zdraví a dary Ducha svatého pro Marii
10. 9. Út	KA	08.00	za ++ Karla a Kristínu Gabanovy
	KK	16.30	mše sv. pro děti
			<i>žehnáni školních potřeb</i>
11. 9. St	KA	08.00	za ++ Annu a Viktora Kadákovy
12. 9. Čt	KA	08.00	za ++ Marii a Ferdinanda Kafríkovy
13. 9. Pá			<i>Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve</i>
	KO	18.00	za + syna Mariana u příležitosti 10. výročí úmrtí
14. 9. So			Svátek Povýšení svatého kříže
	DD	13.30	za farníky
	KA	18.00	za + Cecilii Novotnou a manžela
15. 9. Ne			24. neděle v mezidobí
	KO	08.30	za + Josefa Kadlece a rodiče a za + Klementa Matala
	CH	15.00	na úmysl

JAK VYUŽÍVÁM SVŮJ ČAS?

Někdy se zamýšlím nad tím, jak využívám svůj čas. Není to žádná sláva, připomíná mi to účinnost parního stroje. Čtyři procenta jdou na pohyb a těch zbylých devadesát šest procent se ztrácí bez užítku jako teplo.

Stává se mi někdy, že část svého dne neplodně promarním, přitom jsou to ty nejkrásnější roky života. Říkám si, že až umřu, největším utrpením pro mě bude koukat se zpětně na svůj život jako na nějaký film. Budu se muset dívat, jak nic nedělám. Budu se nudit pohledem na to, jak se nudím! A budu počítat promarněný čas a jeho příležitosti. To bude nuda na druhou! Toto pomýšlení mě vždycky vyburcuje, abych vstal a začal dělat něco užitečného, dokud mi ještě slouží rozum a mám obě nohy a ruce zdravé. Vždyť nevíme dne ani hodiny a život je tak krátký...

Je dobré se občas zastavit a zjistit, že i náš obyčejný život může být krásný a originální. A

přitom nemusíme být dokonalí a bezchybní. Cítím vděčnost Bohu za krásu života i za některé těžce nabyté zkušenosti včetně svých pádů, z nichž jsem snad mohl vyjít jako o něco lepší člověk. Jsem vděčný za lidi, které jsem mohl na své cestě potkat.

Nechtěl bych vrátit zpět ani jeden okamžik svého života. A pokud jsem něco v životě pokazil, věřím, že i pro mě platí slova velikonočního chvalozpěvu Exsultet, který každý rok zpíváme při liturgii Bílé soboty: „Šťastná to vina, pro kterou přišel Vykupitel tak vznešený a veliký!“ Jsem zván, abych stavěl své jistoty na důvěře, ne na věcech, které mohou být zítra jinak. Ať už je to práce, zdraví nebo mezilidské vztahy. Jsem plný očekávání, co přinese druhý poločas života a těším se na něj. A až skončí i ten, snad mě po něm bude čekat ještě prodloužení, které bude stejně nekonečné jako Bůh sám.

Podle R. Dojčára: Po proudu plavou jenom chciplé ryby

EXISTUJE ABSOLUTNĚ SPRÁVNÉ ROZHODNUTÍ?

V dnešní době se mnoho lidí zdráhá rozhodovat, protože chtějí učinit to jediné absolutně správné rozhodnutí. Ale takové neexistuje. Existují jen moudrá rozhodnutí, která nám otevírají nové horizonty. A pak samozřejmě přicházejí otázky, jestli jsme se přece jen neměli rozhodnout jinak. Ale je jasné, že nemohu mít všechno zároveň.

Rozhodnu-li se pro nějakou cestu, musím zároveň oželet všechny ostatní. Oželet, to znamená prožít si bolest, že jsem se něčeho vzdal. Jestliže mě tato bolest přivede na dno mé duše, mohu se dotknout svého skutečného já. Tehdy se moje rozhodnutí relativizuje.

Není ani tak důležité, jak se rozhodnu, nýbrž že se rozhodnu a pak si za tím rozhodnutím stojím. To mohu jen tehdy, když opustím iluzi absolutně správného rozhodnutí.

Co radím lidem, kteří mají potíže smířit se

s důsledky svého jednání? Pochybují-li o správnosti rozhodnutí, dostávám se k otázce jako: Co vlastně chci od života? Na čem mi záleží? Na tom, abych měl vždycky dobrý pocit? Nebo na tom, aby se mi splnila všechna přání? Nebo mi jde o to žít autenticky, objevovat i ve složitých situacích v sobě nové možnosti? Samozřejmě jsou situace, kdy mě mé dřívější rozhodnutí vede do slepé uličky; pak je někdy nutná radikální změna. Ale při všech změnách je potřeba v životě zachovat určitou kontinuitu, jakousi červenou nit. Když se mi zhroutí nějaký konkrétní životní sen – například v partnerství, v mnišském životě –, měl bych se ptát po jádru tohoto svého snu. Jaký cíl jsem tím tehdejším rozhodnutím sledoval? Nedal by se uskutečnit i jiným způsobem? Jádro mého životního snu se nemůže rozpadnout.

Každá krize, do které nás naše rozhodnutí přivede, by měla oddělit to, co je v nás povrchní, od toho, co je v hloubce, to podstatné od vnějšího, skutečné od zdánlivého. Každá cesta vede soutěskami. Ale když se nenechám odradit, mohou se mi za soutěskou otevřít nové obzory.

Při důležitých životních rozhodnutích jsem pokaždé nečekal na to, až mi Bůh jasně řekne, co mám dělat. Samozřejmě jsem se vždycky v modlitbě Boha ptal, jaká je jeho vůle. Ale nakonec jsem ta rozhodnutí musel dělat sám. Vzpomínám si, jak mě opat požádal, abych se stal celerárem (klášterním ekonomem). Na-

před se mi to nelíbilo. Pak jsem o tom mluvil se spolubratry a také celou záležitost předložil v modlitbě Bohu. A pak jsem cítil, že musím říct „ano“. Zpětně můžu říct, že to bylo Boží vedení. Ale v tom konkrétním okamžiku jsem vedení nepocítoval. Teprve nyní, při pohledu zpět, můžu s vděčností říci, že všechno, co se v mém životě událo, Bůh doprovázel. Ale bráním se představě, že všechno je určeno v Božím počítači a my jen plníme program, který je tam uložen. Svoboda člověka je důležitá. Při svobodném rozhodování ale samozřejmě musíme naslouchat tomu, co nám říká Bůh.

Podle knihy A. Grün, A. Larsonová: A strýčku Willi...

ŠKOLA NENÍ PŘÍPRAVOU NA ŽIVOT...

...škola je součástí života!

Jednou jsem v první školní den pozoroval, jak nějaká maminka táhla za aktovku na zádech své brečící dítě do první třídy základní školy. Tehdy jsem si pomyslel: chudák dítě – ani netuší, kolik roků školy má před sebou. Jsou jistě i jiné děti, které se do školy těší, některé jen do první třídy, jiné i do dalších...

Později jsem poznal, že něco podobného prožívají i učitelky a učitelé (někdy o týden dříve), někteří se také do školy těší... Jedno však mají společné: pro těšící i netěšící se – pro pedagogy i žáky – bude škola zabírat velkou část dne. A pro všechny zúčastněné to NEbude jen příprava na něco: pro žáky na život a pro vyučující na dovolenou. Škola není jen přípravou na život, škola je součástí života! A bylo by nepochopením životního poslání, kdyby to přijímali jinak. Každý z nás, kdo má cestu do první třídy za sebou, se může pousmát nad naivitou onoho dětského vzdoru. Ale přesto se mnohdy chováme podobně.

Odmítáme přijmout realitu, že škola je součástí života – místem, kde se máme rozvíjet a realizovat, v pravém slova smyslu žít, a to i svůj křesťanský život, svou víru. Děti i dospělí se někdy vzdorovitě vzpírají přijmout tuto Boží výzvu: Čím školu naplníš? Dobrem? Bude to jen čas čekání na prázdniny či dovolenou? Nebo příležitost žít s Bohem? Vydávat o Bohu svědectví – třeba i tím, že přemáháme svoji nechuť či nesympatii?

Začíná školní rok. Všem, kterým to přináší do života nějakou změnu, přeji, aby ji nepřijímali otrocky, ale jako lidé svobodní v Kristu. I v této události je totiž s námi Pán! I nyní nás posiluje, abychom evangelium – radostnou zvěst ohlašovali tomuto světu: třeba i tehdy, když sami objevujeme tajemství přírody, zákonitosti stvoření i krásu a harmonii – a v tom všem i Boha, nebo tehdy, když k tomu přivádíme druhé. Budme křesťany – vždy a všude. I na začátku školního roku!

Vojtěch Eliáš